

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 84/97

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 20. novembra 1997 predbežne prerokoval podnet [REDACTED], bytom [REDACTED] zastúpenej JUDr. Pavlom Malichom, advokátom, Bratislava, Šafárikovo nám. 4, na začatie konania vo veci porušenia základných práv upravených v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutiami Okresného úradu Nové Zámky č. j. 206/91/T zo 7. marca 1997 a Krajského úradu Nitra č. 97/03798-Ga z 27. mája 1997 a takto

r o z h o d o l :

Podnet [REDACTED] **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 22. septembra 1997 doručený podnet [REDACTED], bytom [REDACTED] [REDACTED] zastúpenej JUDr. Pavlom Malichom, advokátom, Bratislava, Šafárikovo nám. 4 (ďalej len „navrhovateľka“), na začatie konania o prijatí podnetu. Navrhovateľka navrhla, aby po konaní vo veci samej ústavný súd vydal uznesenie tohto znenia: „Nevyhovenie návrhu na obnovu konania Okresným úradom Nové

Zámky, odborom pozemkovým, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva podľa § 62 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní je porušením ústavného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na orgány Slovenskej republiky upravenom v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivý proces obsiahnutom v čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky“.

Navrhovateľka podnet odôvodnila tým, že Okresný úrad Nové Zámky rozhodnutím zo 7. marca 1997 č. j. 206/91/T nepovolil obnovu konania č. j. 206/91 z 15. októbra 1993, ktorým bývalý Pozemkový úrad Nové Zámky rozhodol, že nespĺňa podmienky oprávnenej osoby uvedené v § 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde, a preto jej nepriznáva vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vedeným v bývalej pozemkovej knihe pre katastrálne územie Mojzesovo vl. č. 440. Rozhodnutie pozemkového úradu nadobudlo právoplatnosť 22. júna 1994, kedy bol doručený rozsudok Mestského súdu v Bratislave 18 S 164/93-9 z 2. marca 1994, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie pozemkového úradu, proti ktorému navrhovateľka podala opravný prostriedok.

Nepovolenie obnovy konania Okresný úrad Nové Zámky odôvodnil tým, že proti rozhodnutiu súdu vydanému podľa § 247 a nasl. OSP nie sú prípustné podľa ustanovenia § 250s opravné prostriedky. Z rovnakých dôvodov zamietol Krajský úrad v Nitre rozhodnutím z 27. mája 1997 č. 97/03798-Ga odvolanie navrhovateľky proti rozhodnutiu o nepovolení obnovy konania.

Navrhovateľka namietala, že žiadosťou o obnovu konania sa domáhala mimoriadneho opravného prostriedku v zmysle zákona o správnom konaní proti rozhodnutiu pozemkového úradu, ktorého použitie nie je ustanovením § 250s OSP vylúčené. Podľa jej názoru na obnovu konania je právny nárok, ktorý jej nepovolením bol porušený, pretože splnila zákonné podmienky obnovy konania. Pri „čistom“ súdnom konaní (dvojinštančnom) je nárok na mimoriadne opravné prostriedky daný, rovnako tak aj pri „čistom“ správnom konaní. Podľa nej je nelogické, že pri kombinovanom konaní sa právo na mimoriadne opravné prostriedky vylučuje.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich práv. Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma jeho zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z. z., ako aj prípadné dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Jednou z podmienok, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní podnetu je, či tento nie je zjavne neopodstatnený. Ako ústavný súd už viackrát rozhodol v prípadoch podnetov fyzických alebo právnických osôb (odlišných od ústavných činiteľov): „Jedným z dôvodov odmietnutia podnetu je jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak Ústavný súd Slovenskej republiky nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal pisateľ podnetu“ (I. ÚS 53/96, I. ÚS 62/96, I. ÚS 75/96, I. ÚS 20/97).

Ústavný súd preto v prvej časti preskúmal opodstatnenosť predloženého podnetu v naznačenom smere, t. j. existenciu príčinnej súvislosti medzi označeným postupom a rozhodnutiami orgánov štátnej správy: Okresného úradu Nové Zámky a Krajského úradu Nitra a základnými právami, porušenie ktorých navrhovateľka namietala. Táto totiž v podnete uviedla, že nevyhovením jej návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 62 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní došlo zo strany oboch orgánov štátnej správy k porušeniu základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ústavný súd preto skúmal a zisťoval, či v danom prípade možno jednoznačne preukázať príčinnú súvislosť medzi ich postupom a najmä nimi vydanými rozhodnutiami o nepovolení obnovy konania a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva nielen na nezávislom a nestrannom súde, ale v prípadoch ustanovených zákonom aj na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z písomných podkladov, ktoré ústavný súd zaobstaral vo veci, ktorá bola predmetom konania a rozhodovania pred označenými orgánmi štátnej správy, zistil nasledujúce skutočnosti.

Pozemkový úrad Nové Zámky rozhodnutím č. j. 206/91/T z 15. októbra 1993 rozhodol, že navrhovateľka nespĺňa podmienky § 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov, a preto jej nepriznal vlastníctvo ku konkrétnym nehnuteľnostiam. Proti tomuto rozhodnutiu podala opravný prostriedok, o ktorom rozhodol Mestský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 18 S 164/93-9 z 2. marca 1994 podľa § 250f O.s.p. bez nariadenia pojednávania a podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia vydaného Pozemkovým úradom Nové Zámky.

Navrhovateľka svojím podaním na Najvyšší súd Slovenskej republiky označenom ako odvolanie žiadala preskúmať citovaný rozsudok Mestského súdu v Bratislave, ktorým nebolo vyhovené jej odvolaniu proti rozhodnutiu Pozemkového úradu Nové Zámky. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. 4 Sž 74/94 konanie zastavil, nakoľko zo spisu zistil, že Mestský súd v Bratislave o odvolaní navrhovateľky proti rozhodnutiu pozemkového úradu konal a rozhodol podľa piatej časti tretej hlavy O.s.p. (250l a nasl.). Proti rozhodnutiam súdov vydaných podľa týchto ustanovení O.s.p. (s výnimkou vecí dôchodkového zabezpečenia) nie sú prípustné podľa § 250s ods. 2 O.s.p. opravné prostriedky.

Z dôvodu pretrvávajúcej nespokojnosti navrhovateľky s rozhodnutím o nepriznaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vydanie ktorých uplatnila podľa zákona č. 229/1991 Zb., požiadala Okresný úrad Nové Zámky o obnovu konania č. j. 206/91/T z 15. októbra 1993. Tento orgán rozhodnutím č. j. 206/91/T zo 7. marca 1997 obnovu konania nepovolil. Rovnako rozhodol i Krajský úrad v Nitre, keď odvolanie [REDAKOVANÉ] proti rozhodnutiu Okresného úradu Nové Zámky o

nepovolení obnovy konania 27. mája 1997 zamietol a potvrdil napadnuté rozhodnutie.

Uvedený postup orgánov štátnej správy znamená podľa navrhovateľky porušenie základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa § 62 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) obnovu konania povolí na návrh účastníka konania alebo nariadi správny orgán, ktorý vo veci rozhodol v poslednom stupni, pričom podľa odseku 2 tohto ustanovenia, v návrhu na obnovu konania je potrebné uviesť dôvody obnovy konania a skutočnosti svedčiace o tom, že návrh je podaný včas. Z citovaného ustanovenia teda vyplýva, že v návrhu na obnovu konania nestačí len všeobecne poukázať na niektorý z dôvodov uvedených v jeho odseku 1, ale musí sa uviesť konkrétna skutočnosť, o ktorú účastník konania opiera svoj návrh. Ďalej je potrebné uviesť, kedy sa účastník dozvedel o skutočnostiach, ktoré uplatňuje ako dôvod obnovy konania a prečo ich nemohol uplatniť ešte v priebehu pôvodného konania. V prípade, ak tieto náležitosti návrh neobsahuje, správny orgán postupuje podľa § 19 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb.

Podstatou základného práva na právnu ochranu (napr. orgánom štátnej správy) je umožniť každému reálny prístup k takémuto orgánu a tomu zodpovedajúca jeho povinnosť o veci konať tak, aby nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov upravených v druhej hlave siedmom oddieli ústavy. Obsahom základného práva na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého sa v spojení s čl. 51 ústavy možno domáhať len „v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú“, nie je však povinnosť takéhoto orgánu vyhovieť návrhu účastníka konania na povolenie obnovy konania.

Vychádzajúc z obsahu podnetu, podľa právneho názoru ústavného súdu, navrhovateľke v tomto zmysle právo na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky pri domáhaní sa svojho práva nebolo odopreté. Ako vyplýva zo spisu, navrhovateľka sa domáhala ustanoveným spôsobom svojho práva na

príslušných orgánoch štátnej správy, ako aj pred všeobecným súdom. Žiaden z týchto štátnych orgánov, ktoré vo veci konali, jej neupreli možnosť domáhať sa svojho práva zákonom ustanoveným spôsobom a postupom. Naopak, každý z nich vo veci konal a včas rozhodol, čo možno bez akýchkoľvek pochybností považovať za prejav rešpektovania základného práva na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Z obsahu citovaného ustanovenia nemožno podľa názoru ústavného súdu vyvodiť záver (o vyslovenie ktorého navrhovateľka žiadala ústavný súd), že iné orgány Slovenskej republiky (napr. v danom prípade orgány štátnej správy) poskytujú inú právnu ochranu aj právam domnelým, resp. iba tvrdeným bez ich akceptovateľného opodstatnenia.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nezistil existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom orgánov štátnej správy (okresný úrad a krajský úrad) a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie ktorého navrhovateľka pred ústavným súdom namietala. Z tohto dôvodu ústavný súd podnet odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa tento zákon, ako zjavne neopodstatnený.

P o u ě e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 1997

Za správnosť opísaného
textu: [REDACTED]

JUDr. Richard **R a p a n t**
predseda senátu